

Sygn. akt: I C 2022/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Żywicki
Protokolant:	st. sekr. sądowy Małgorzata Karwacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 października 2016 r. w O.

sprawy z powództwa (...) FINANSE S.A. z siedzibą w P.,

przeciwko J. K.,

o zapłatę,

I. zasądza od pozwanej J. K. na rzecz powoda (...) FINANSE S.A. z siedzibą w P. kwotę 5.020,22 zł (pięć tysięcy dwadzieścia złotych 22/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22.06.2016r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 190,80 zł (sto dziewięćdziesiąt złotych 80/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. wyrokowi w pkt I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 2022/16

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. z siedzibą w P. - wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kwoty 7.893,95 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami procesu.

Uzasadniając swoje roszczenie wskazał, że w dniu 12.11.2014r. udzielił stronie pozwanej pożyczki w wysokości 5263 zł, wraz kwotą zaś ta zobowiązała się do zwrotu kwot pożyczki oraz dodatkowo kwoty 3592,04 zł tytułem opłaty za obsługę pożyczki w domu i kwoty 305,46 zł tytułem oprocentowania pożyczki. Łącznie pozwana miała spłacić kwotę 9160,50 zł w 62 tygodniowych ratach. Powód rozliczył dokonane przez stronę pozwaną wpłaty w łącznej kwocie 2100 zł. Ponieważ strona pozwana nie uiszczała dalszych rat powód wypowiedział umowę i zażądał od strony pozwanej kwoty dochodzonej pozwem.

Pozwana – J. K. – nie odpowiedziała na pozew, nie stawiała się również na rozprawę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód w dniu 12.11.2014r. udzielił stronie pozwanej pożyczki w wysokości 5263 zł. Strona pozwana zobowiązała się do zwrotu łącznie kwoty 9160,50 zł. Zgodnie z umową, opłatę za obsługę pożyczki w domu ustalono na kwotę 3592,04 zł, tj. 89,90 % kwoty wypłaconej pozwanemu (tj. kwoty 4000 zł). Pożyczki udzielono na okres 62 tygodni. Powód rozliczył wpłaty pozwanego na poczet pożyczki.

(bezsporne, por. umowa pożyczki – k. 10-11)

W związku z niewywiązaniem się z postanowień umownych powód wypowiedział umowę. Przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego, powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty.

(dowód: wypowiedzenie umowy z wezwaniem do zapłaty k. 12)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w części.

W sprawie wydany został wyrok zaoczny, w związku z niestawieniem się pozwanego na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. w powyższym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Odpowiedzialność pozwanej względem powoda wynika z art. 3 ust. 1. ustawy o kredycie konsumenckim, z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U.2011.126.715), w której przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, w zw. z art. 720 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę otrzymanych sum.

Z uwzględnieniem zastrzeżeń wynikających z przepisów wyżej wskazanych ustaw strony mogą, zgodnie z brzmieniem art. 353¹ k.c., ułożyć stosunek prawny według swojego uznania.

Jak wynika z twierdzeń pozwu oraz załączonych dokumentów pozwana nie zwróciła powodowi żądanej kwoty z tytułu zawartej umowy pożyczki. Tym samym zgodnie z powołanymi wyżej przepisami obowiązek zwrotu kwoty wynikającej z zadłużenia co do zasady nie budzi wątpliwości. Jednakże żądanie powoda w zakresie dochodzenia kosztów za obsługę pożyczki w domu w kwocie określonej przez powoda uznano za sprzeczne ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem prawa do wynagrodzenia (art. 5 kc)

Koszty za obsługę pożyczki w domu byłyby w tym wypadku zbyt wysokie w stosunku do kwoty rzeczywiście wypłaconej pozwanej, jak również wygórowane w stosunku do kosztów i nakładów pracy poniesionych przez powoda. Wskazać bowiem należy, że stanowiły 89,80 kwoty wypłaconej pożyczki. Wynagrodzenie za udzielenie pożyczki jest przewidziane w postaci odsetek i musi rekompensować pożyczkodawcy wszystkie koszty związane z udzieleniem pożyczki. Koszty przekraczające wysokość określonych w umowie odsetek mogą być przyznane wyjątkowo i jedynie po wykazaniu, że nie dochodzi w ten sposób do rażącego obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych.

Tym samym uznać należało, że ustalone przez powoda wynagrodzenie za obsługę w domu stanowiło kwotę rażąco wygórowaną, które powinno na podstawie art. 5 kc podlegać miarkowaniu do wysokości 20%. Podkreślić przy tym należy, iż wysokość na poziomie 20% ustalono tylko w związku z brakiem inicjatywy po stronie pozwanej.

Od kwoty dochodzonej w pozwie należało zatem odjąć koszt obsługi pożyczki w domu i dodać jej 20% (tj. 7.893,95 zł – 3592,04 zł + 718,41 zł = 5.020,22 zł).

W tych warunkach wobec braku innych twierdzeń i dowodów należało na podstawie zawartej przez strony umowy pożyczki oraz art. 720 k.c. powództwo uwzględnić do wyżej wskazanej kwoty (pkt I wyroku).

Od powyższego należało zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty na podstawie art. 481 § 1 i 2 i art. 482 k.c.

W pozostałym zakresie, na podstawie przedstawionej argumentacji, powództwo podlegało oddaleniu (pkt II wyroku).

O kosztach orzeczono w pkt III wyroku na podstawie art. 100 kpc. Ponieważ powód wygrał sprawę w 63,60 %, należało zasądzić na jego rzecz od pozwanej kwotę 190,80 zł.

Rozstrzygnięcie w pkt IV wyroku oparto o art. 333 §1 pk 3 kpc.

/-/ SSR Piotr Żywicki